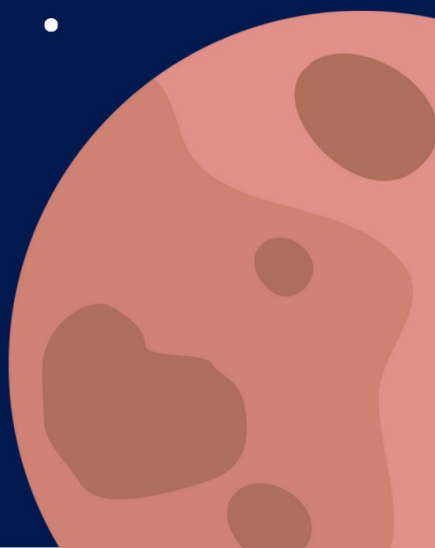


La presó invisible



LA PRESÓ INVISIBLE

Afegitó del llibre
Les cròniques marcianes,
de Ray Bradbury



Categoria E
Modalitat E.1
GESO2 - CFA Salvador Dalí.
Autors: Antonio i Abel

*Without libraries what have we?
We have no past and no future.¹*
Ray Bradbury

Dedicat a en David, el nostre sofert professor de literatura,
per la seva croada envers la lectura i ensenyar-nos a fruir amb
l'escriptura.

I «Sense biblioteques, què tenim? No tenim passat ni futur.»

PREFACI

A la classe de literatura catalana ens van proposar llegir *Les cròniques marcianes*, de Ray Bradbury per, a continuació, fer un treball de l'obra.

L'activitat havia de ser en parelles i podíem triar entre un ampli ventall de suports. Vam decidir escollir la creació literària, afegint un nou capítol al llibre o, més ben dit, un nou conte que cronològicament seria la continuació de *L'Excursió d'un milió d'anys*. Vam voler fer una picada d'ullet als principals personatges que anàvem descobrint en els diversos contes i, al mateix temps, fer una crítica social seguint el fil de l'autor.

Com que estem estudiant al CFA Salvador Dalí, que està ubicat dins del Centre Penitenciari Quatre Camins, decidírem aprofitar-ho per introduir-hi una petita crítica de les presons, tot i que sense entrar-hi en profunditat. El capítol es titula *La presó invisible*, en referència a la invisibilitat que tenim els presos en el nostre país.

Per a nosaltres l'escriptura significa fugir d'aquests murs de formigó claustrofòbics. És un clam de desesperació perquè se'ns escolti, per sentir-nos encara vius i perquè no ens oblidin. Dins de la solitud de la cel·la, escriure és una bretxa cap enfora que ens deslliura d'aquests murs, que ens treu de la foscor per dur-nos cap a la llum.

Mes 1 de l'any 1 ncM (nou calendari marcià)

LA PRESÓ INVISIBLE

Les dues famílies s'havien instal·lat en una vil·la marciana, prou gran per encabir-los tots, a la perifèria de la ciutat mil·lenària que es dreçava al bell mig d'una vall ampla, coberta de terra nua de marga negra i envoltada de pujols blaus, pelats i erosionats.

Formaven una petita comunitat acéfala i ja disposaven dels serveis bàsics, preexistents a la ciutat d'ençà de la vellúria, com un revifat hospital, l'ateneu o el col·legi, situat dins d'un antic edifici de forma hexagonal i translúcid que deixava passar una agradable i relaxant besllum, modulada automàticament depenent de la intensitat del sol.

S'havien proposat que l'ensenyament fos el pilar de la nova vida anhelada, tot just iniciada feia un any marcià —prop de dos anys de la Terra—, d'ençà d'aquell octubre del 2026 o millor dit, any zero del nou any emergent. Una escola renovada, on tots els *papàs* i les *mamàs* farien de docents, i la canalla aprendria al seu ritme i segons les seves necessitats.

—Avui llegirem els contes que vàrem escriure la setmana passada —va dir l'Alice Thomas, *mamà* esdevinguda mestre—, ja us vàrem explicar que arran de la Gran Cremada de l'any 1975 a la Terra, la humanitat es va quedar sense molts dels grans llibres i

es va perdre tota la literatura fantàstica.

La classe restava en silenci escoltant històries d'aquella ja llunyana Terra. Sense referents literaris, els joves esdevindrien nous escriptors d'una renovellada literatura, mancada de prejudicis, de cadenes i de censura.

A la vora de l'escola raïa la biblioteca, rebatejada amb el nom «Biblioteca de William Stendahl», plena de saviesa marciana enfonnyada dins de milers de llibres de plata que esperaven ser llegits.

En una taula, assegut, en William Thomas reflexionava tot recordant quan van deixar la Terra, mentre escrivia el dietari que va iniciar en aterrar a Mart.

«Ja fa vint-i-dos mesos que vam arribar. Hem segat el blat, tenim sobreproducció d'hortalisses i els congeladors de les cases deshabitades de la ciutat encara estan plens», pensa mentre escriu. «La majoria de les cases continuen dempeus i ben conservades.»

Observava les obres d'art que hi havia pertot arreu, els ulls li lluien d'emoció i deia per a si mateix:

«A la Terra vivíem en una època morta, les mans mercantilistes s'aferraven a obres d'art buides i col·leccions de quadres tancades en magatzems. Aquí estan per totes bandes, a l'abast de tothom, a la vista de qualsevol, temples sense parets en lloc de museus closos.»

Mentre deixava suaument el càlam magnètic al costat del full de plata, continuava amb les seves cavil·lacions:

«Com va dir el bo d'en Jeff, de qui tant n'hem sentit a parlar, ens hem de desprendre de totes les coses que vam aprendre a la Terra, començar de bell nou i romandre en connexió amb la natura. Estudiar la ciència i la filosofia que es troba als llibres marcians i així integrar-nos-hi com un més.

»Hem de trobar el camí bo i donar importància a les coses que realment en tinguin. Som la llavor del nou món, el germen

que ha de brotar i donar pas una a nova societat sincera, pura i autèntica. Sense classes socials ni propietat privada.

»Construirem un món que no estarà governat per majories ni minories, on tothom tindrà veu i paraula, i ningú ens podrà sotmetre.

»Després de conquerir, ocupar, i colonitzar el seu món, tenim, en tot cas, l'obligació de respectar-lo, cuidar-lo i mantenir-lo en el seu estat natural, i si, tant de bo, mai per mai contactem amb indígenes marcians, haurem de demanar-los perdó pel mal sofert, que ens acceptin com a germans i promoure una completa coexistència.»

Fora, vora de la població, en Bert Edwards i la seva dona Ayres² regaven, amb l'aigua cristal·lina del canal blau, l'horta verda que s'estenia al bell mig de la gran extensió verge de terra negra.

—Ayres, anomenarem aquesta zona com l'horta d'en Benjamin Driscoll, en record de qui va crear el primer banc de llavors del planeta.

Els ajudaven els incansables i sempre joves fills orfes d'en Hathaway. Entretant l'Alice Hathaway es trobava a la cuina comunitària fent pa de ginebre al forn de lava d'argent.

Però ningú s'esperava un fet que estava a punt d'ocórrer i que alteraria les rutines dels últims mesos: A hora baixa, van albirar al zenit un punt vermellós que s'anava fent gros, s'aproximava fins a observar-se'n la flama.

—Un coet!, un coet! —van cridar els nens captivats i expec-

² Aquest només un homenatge a Louise Ayres Garnett (1860-1937), escriptora i compositora de música.

tants.

La nau va aterrar al centre de l'era de davant de la vil·la, es va obrir la comporta i en sortí el capità.

—Déu vos guard! —pronuncià a plena veu mentre saludava amb la mà al cor—. Soc el capità Wilder, de la quarta expedició.

Tothom havia sortit expectant, malgrat tot, temerosos de retornar a temps anteriors i no poder acomplir el desitjat futur al veure's descoberts. S'avançà en William, intrigat en l'afer que els duia a Mart.

—No us amoïneu —continuà el capità—, ens dirigíem cap a la terra, però en sobrevolar-la vam comprovar que l'havien ben destruït, i és per això que vam decidir girar cua.

»Després de donar unes voltes pel cel de Mart, hem pogut observar les plantacions, els vergers i bancals verds; una illa de vida dins d'aquest planeta que creïem mort.

»Hem vingut per quedar-nos-hi, sempre que ens accepteu. Portem una pila de cansosos anys navegant entre esteroides i gegants gasosos, viatjant per les zones més fosques i fredes del nostre sistema solar; guem per assentar-nos i integrar-nos en un lloc com aquest, un paradís a ulls d'apàtrides navegants com nosaltres.

—Sigueu benvinguts! —respongué somrient en William—. Teniu les portes obertes de la nostra vil·la, que també és vostra si decidiu quedar-vos-hi. En aquest lloc manquen mans, car tenim molt per fer, si deixeu les armes i veniu en pau.

—Fet! Williamson, avisa que baixi la tripulació!

Ben cofois i somrients baixaven, d'un en un mentre saludaven amb la mà, la dotzena de tripulants, fins a col·locar-se arreglats davant dels habitants de la vil·la.

—Aquí teniu un bon grapat de mans a la vostra disposició —proseguí el capità—, ens ha arribat l'hora de deixar la vida nòmada per iniciar una vida més sedentària i fer arrels, mes no esta-

rem creuats de mans, ans ben al contrari, disposats a aixecar aquest planeta amb tots vosaltres.

—Benvingut capità —digué l’Alice Hathaway, somrient i aparentment emocionada, mentre avançava cap a ell.

—Quina sorpresa! Veig que us conserveu tan jove com sempre. Però anomeneu-me Wilder, això de capità ja ha passat a la història.

De cop i volta es va girar un gup de vent aixecant un remolí de pols de l’era que va fer que tothom s’arraulís posant-se a recer. En William, assenyalant el camí que duia a la ciutat, digué:

—Senyor Wilder, si us ha de menester, veient que la vil·la es fa petita per encabir-hi tants nouvinguts, la meua dona Alice els acompanyarà al centre per escollir cases buides que estiguin en bon estat i així ja us hi podreu instal·lar.

La tripulació de la nau, acompanyada per l’Alice Thomas i els fills de les dues famílies, es va adreçar al nucli urbà per una polsegosa avinguda de llambordes, a la recerca de llars on estar-se. A poc a poc, l’un rere l’altre van anar triant habitatges, no gaire separats entre ells, atès que després de tants anys de conviure a l’astronau, formaven una família.

Entrat el vespre, les dues petites llunes brillaven dalt del cel, i, de mica en mica, es van anar reunint tots plegats en el menjador comunitari de la vil·la. L’Alice Hathaway, amb l’ajuda del seu fill, va acabar de preparar el sopar amb els productes que havia donat la vella terra, cultivada amb esforç i entusiasme, mentre les filles paraven taula.

Els infants, tres nens i cinc nenes, es van asseure a cuitacorrens a taula, entre xiscles i espinguets. Cridats a ser la nova generació, d’ells dependria el futur del planeta. Espontanis, alegres, innocents i autèntics; tanmateix, poc conscients, encara, que no se-rien educats en l’opressió, sinó en l’amor.

El menjador, de grans finestrals esbatanats que deixaven entrar un ventijol agradable, era prou gran per cabre-hi tots amb comoditat. S'hi respirava un ambient distès i alegre mentre tothom agafava lloc on seure.

Al cap d'uns minuts, l'excapità fent bresques de l'àpat, es va aixecar i digué en veu alta:

—Tot i que venim de l'espai, puc dir que ser aquí amb tots vosaltres, i amb aquest menjar tan saborós, és com tocar el Cel. Més encara, després de passar anys entatxonats en una llauna de sardines alimentant-nos de deshidratats. Gràcies a tots per la vostra càlida rebuda. Demà mateix estarem a la vostra disposició pel que faci falta.

—Donem gràcies pels aliments que ens regala la terra —va afegir l'Ayres en finalitzar els aplaudiments.

Acabada una llarga sobretaula a la fosca, la tripulació va marxar cap a les seves noves llars on després d'anys dormint en minúscules lliteres, va poder descansar en les còmodes catifes de calitja, suspeses entre el sostre i el terra.

De bon matí, el sol sortia rere els pujols blaus i la seva llum, tímidament càlida, s'escolava entre les columnes del peristil de la vil·la i abraçava la canalla que es preparava per anar a l'escola.

Els *papàs* i les *mamàs* s'acomiadaven dels fills, excepte en Bert, car que entre ells s'anaven alternant qui havia de donar la classe. No obstant això, avui no farien classe, doncs a les deu del matí havien acordat tenir una ajustada a l'escola per debatre quin futur desitjaven per tots plegats.

A l'hora convinguda, després de posar les cadires en rotllana, tots es van asseure a l'espera que algú prenguéss la iniciativa.

—Bon dia i bona hora! —va dir en William Thomas aixe-

cant la veu—. Alguns de nosaltres ja fa temps que estem en aquesta comunitat, d'altres acabeu d'arribar, però tots estem units en aquesta empresa: viure en pau i no cometre els mateixos errors d'antany. Els humans vam destruir la nostra civilització i milions d'anys d'evolució per la nostra prepotència.

»Quan van arribar les primeres expedicions a Mart, en lloc de començar de bell nou, i evitar cometre els mateixos errors, vam continuar destruint-ho tot sense cap mena de sensibilitat envers els habitants autòctons i el medi ambient. Probablement hem exterminat als antics pobladors d'aquest planeta, i això és irreparable.

»Per tot això, ara ens toca a nosaltres endegar el canvi i no caure en les mateixes inèrcies destructores que hem portat fent fins ara.

Una remor ressonava a la sala. Mentre tothom feia senyals d'aprovació amb el cap, va prendre la paraula en Wilder:

—Bon dia! Gràcies per la vostra rebuda i escalf. Vaig arribar per primer cop, amb la meva antiga tripulació, fa vint-i-cinc anys. Aleshores, vam trobar un planeta amb les ciutats mortes a causa d'un virus que devien dur les primeres expedicions, i que va resultar ser mortal en els seus organismes.

»Quan vam aterrar, ens vàrem creure déus i consideràvem que tot estava a la nostra disposició, agabellant-ne tots els recursos naturals. Pensàvem que teníem dret a imposar la nostra civilització amb les nostres lleis dogmàtiques i normes autoritàries.

Alenat i visiblement commogut, begué un glop d'aigua i va continuar amb el discurs:

—Va ser en Jeff Spender, en pau descansi, un membre de la meva antiga tripulació, qui em va obrir els ulls, després de tenir-hi un enfrontament pel seu desacord amb el mal comportament dels colons que arribàvem de la Terra. Tanmateix, ja era massa tard,

perquè la seva actuació violenta i desraonada s'havia complicat tant, que va acabar en punta i va impossibilitar tota sortida.

»No obstant això, tot i que no sabrem mai si era un boig o un il·luminat, fou l'únic que va saber interaccionar emocionalment amb l'entorn que preteníem colonitzar, com també entendre el llegat que deixaven els nadius.

Després d'uns segons de silenci, amb un to solemne, va reprendre el seu parlament:

—Ara l'Spender soc jo... Endolat per la seva mort, em sento amb l'obligació de ser-ne legatari i no defalliré protegint aquest planeta i tots els éssers que hi conviuen.

»Gràcies a tots!

La sala sencera li va oferir uns emocionats aplaudiments mentre s'abraçava amb en William que es trobava al seu costat, fittant-se amb un esguard sincer.

A continuació, d'un en un van anar expressant idees, compartint opinions i transmetent ideals:

—Hem d'organitzar el treball horitzontalment, afavorint la participació de totes les persones, respectant les seves capacitats —deia l'un.

—Tots hem d'estar en les mateixes de condicions per a participar en la presa de decisions —afegia l'altre.

Un cop finalitzada la reunió i escoltats a tots els assistents, van començar a esborrallar, tot i estar encara a les beceroles, els fonaments de la incipient nova carta constitucional. Entre altres propostes, es va decidir respectar el nom del planeta en la seva llengua vernacle: Tirr. De la mateixa manera es respectaria el nom original, sempre que fos conegut, dels accidents geogràfics com també dels pobles i les ciutats.

Oimés havien pres la valenta decisió de desfer-se'n del coet, així que farien un últim viatge amb l'astronau per tal de dur-la en

un indret apartat i fer-la explotar.

Al després-dinar, varen volar fins al bell mig del mar eixut. Van baixar de la nau espacial, deixant a dins les armes, els uniformes, les ensenyes, insígnies i emblemes; un punt de no retorn del seu passat terrícol. No volien rememorar els fets que tant mal els feia, records d'una Terra destruïda per l'egoisme humà.

(...)

El sol abrusava la terra erma mentre una brisa càlida recorria els arenys de la vall, aixecant una fina polseguera.

Més enllà, perdut en el no-res, al bell mig d'un desert ambrat es dreçava una presó d'argent en forma de tor³, fins aleshores desconeguda perquè estava intencionadament allunyada de la població. La presó és invisible pels ulls que no volen veure.

Inexplicablement, s'obrí automàticament la comporta número F-451 d'on apressadament en va sortir un jove de vint-i-tres anys negre com el carbó, esprimatxat amb el cap de síndria i ulls d'ivori entrebadats per la intensa claror exterior.

Tot seguit s'obriren, una rere l'altra, desenes de comportes, d'on van eixir, una a una, tot de persones —humanes i marcianes— que anaven afloint en una corrua policroma, un conglomerat que anava del negre al blanc més pàl·lid, passant per tots els tons bruns possibles. Des de joves forts a vells corbats de pell apergamorada.

A ull de sol, la marea d'homes i dones de la Terra i de Mart avançava desorientada, a bon pas, per l'únic camí que sortia del recinte, gaudint de la gruada llibertat.

Tots presos injustament: marcians sobrevivents de la mortal varicel·la i terrícoles que no es varen deixar domesticar ni subjugar

3 Figura geomètrica que té forma de dònut.

per les reiterades i arcaiques lleis de la Terra. Resoluts a canviar les coses, oimés un fet extraordinari els unia a tots plegats: l'anomenat *Manifest Spender*⁴.

Aquest document, copiat clandestinament, l'havia redactat abans de morir el malaguanyat tripulant de la quarta expedició.

El sol cremava. La processó avançava inexorablement, sense flaquejar, al costat del fons marí del mar desèrtic. Afortunadament, duïen les cantimplores automàtiques de condensació i s'havien aprovisionat de píndoles alimentàries que feien més lleuger el trajecte.

De sobte, van sentir una forta explosió que provenia del mar mort, seguida d'una espessa fumera negra que es dreçava cap al cel. Ningú va dir res, es varen creuar els esguards, mes el ensurt no va evitar prendre la decisió, tots sabien cap a on s'havien d'adreçar.

La riuada de gernació deixava al seu darrere una llarga i pollosa broma que s'anava dissipant com la difusa presó que deixaven enrere. Havien clos un passat fosc i desclòs el lluminós avenir somiat durant tants anys.

Mentre uns ullaven el fum negre, els companys d'en Wilder es quedaven badats guaitant la bromada difusa que s'anava formant a l'horitzó, es miraven els uns als altres cercant una resposta.

—Williamson, quants creieu que poden ser? —va preguntar en Wilder, entrebadant els ulls mentre tapava el sol amb la mà.

—Pel cap baix deuen ser un centenar.

—Qui poden ser?

—Aviat ho sabrem, fins ara creia que el planeta era ben mort i no hi quedava ningú.

4 El manifest es recull al final del capítol.

—Aproximem-nos-hi.

—Som-hi! —va cridar en Williamson mentre amb la testa donava el senyal d'avançar als seus companys.

Part enllà, entre la remor del trepig cruixent sobre el terra encrostat, en Belter li preguntà a la Lucinda:

—Què deu haver estat aquesta explosió? Qui deuen ser aquella gent?

—No ho sé pas, però hem d'esbrinar-ho i saber a què ens enfrontem.

Els seguia de ben a prop en Peter —anteriorment conegut com a Silly—, tots tres provinents de la marea negra del 2003. Foren tancats per rebutjar sotmetre's a l'autoritat i negar-se a estar sota el jou de cap més Samuel Teece.

Caminant a pas lleuger, enmig del conglomerat de gent, la somiejadora Ylla K enraonava amb la senyoreta Rrr, dona d'origen marcià, revinguda, de pell marronosa i ulls groguencs:

—D'on m'heu dit que sou? —preguntà l'Ylla.

—De la Terra, és clar!

—Vol dir?

—I tant! D'una civilització de plata que es diu Orri.

—No sereu del grup que tractava el senyor Xxx?

—Sí, pobre... com ho sabeu?

—Res, res —feu l'Ylla, donant per acabada la conversa, mentre fixava la mirada al cel amb un esguard d'incredulitat.

Els dos grups s'anaven aproximant atrets com dos imants, ara silencis i a l'expectativa. Ni els uns ni els altres comprenien l'abast del camí que els portava el destí, un sender que els uniria per sempre.

L'excipità i la tripulació de la nau, ara ja feta esclatar, es van deturar apilotats, esperant que la corrua de gent s'aproximés. Quan van agombolar-se al seu voltant, alçant la veu els va saludar:

—Que la pau sigui amb vosaltres! Soc en Wilder, vaig ser el capità de la nau que hem fet explotar i aquests eren la meva tripulació. Veig que sou un col·lectiu molt divers. D'on veniu?

Se sentí una forta cridòria, semblava una olla de grills, tot-hom parlant alhora. Va insistir, cridant més fort:

—Parleu d'un en un, que us pugui entendre. Què hi feu aquí?

—Soc de la Terra —va contestar telepàticament l'Rrr—, us donem la benving...

—No li faci cas... no toca quarts ni hores —va replicar de forma tallant en Tomás Gómez—. Hem pogut fugir d'una presó situada enmig del desert, al cul del món. M'engarjolaren perquè vaig fer un viatge en el temps i em van prendre per boig.

—A nosaltres per negar-nos a ser ciutadans de segona —va continuar la Lucinda—. Vam venir a Mart escapant-nos del racisme que patíem, així i tot, ens vàrem trobar aquí els mateixos obstacles, les mateixes habituds destructives i colonitzadores.

—Ens van cloure en un presidi ocult a la vista de la societat, apartats en els confins de Mart —va afegir en Belter mentre en Peter, darrere seu, assentia sacsejant el cap—, per silenciar-nos, celar-nos i aïllar-nos.

—A més a més, a molts de nosaltres ens van tancar pel simple fet de ser seguidors d'en Jeff Spencer, per intentar canviar les coses i desitjar viure en un món sense les antigues inèrcies negatives —va afegir un home alt i fort amb veu de tro, que es trobava darrere de tot—. En tinc una còpia!

De cop, es va sentir un guirigall i van començar a alçar les mans, mostrant desenes de còpies del *Manifest Spender*.

En aquell moment, en Wilder va alçar els braços amb les mans obertes, intentant calmar-los. Mentre feien voleiar desenes de fulls impresos, es va dirigir a tots ells:

—Vaig conèixer en Jeff! Un màrtir que va morir pels seus ideals, una persona lloable amb un final que ningú desitjava. Tanmateix, no ens va deixar cap més opció. Per això, soc el primer a voler reparar la seva memòria, i que no es perdi el seu llegat.

»Molts de vosaltres vau transmigrar per una utopia. Vau venir aquí per un somni, un somni que s'acomplirà si lluitem junts per aconseguir-ho. D'altres sou indígenes, nadius d'aquest planeta colonitzat i malmès pels nostres. Només puc demanar-vos —proseguia amb un posat seriós, unint les mans davant del pit i el cap cot—, amb tota la humilitat possible: perdó.

Després d'uns segons silents, afegí, amb un esguard sincer mentre aixecava el dit índex de la mà dreta:

—No obstant això, podem, no... hem! Hem de construir un món nou, tots plegats! Sense presons invisibles on t'encarcerin per ser diferent...

—Sense presons! —van clamar dues dones altes i brunes.

—Sí, sense presidis, ni centres d'internament. No ens fan cap falta, tampoc les seves arcaiques lleis punitives!

»Tots som marcians, o més ben dit, habitants de Tirr. Nosaltres ens estem a una comunitat que es troba a una hora caminant, més enllà del mar mort. Una vella població recuperada i renovada, una ciutat reviscolada on cabem tots, sense excepció. Depèn de vosaltres si lliurement decidiu unir-vos a la comunitat que hi ha assentada, ben segur que us rebran amb els braços oberts.

El sol, ara més baix, no picava amb tanta força sobre els eiuxts fons marins i un vent fresquet alleugeria l'assolellada que havien suportat.

Al cap d'una bona estona de xerrar i aclarir dubtes, iniciaren el camí trescant amb ganes. No desitjaven esperar més. L'horitzó s'albirava ple d'esperança rere els pujols blaus.

Aquella diversitat d'éssers es disposava a repoblar Mart amb un arc iris de pensaments, ideals i utopies. La lluentor dels ulls delatava que havien recobrat la fe. Irradiaven alegrança, felicitat i la forta emoció d'avançar cap al naixement d'una nova existència fins ara desconeguda i a un tir de fona. El somni daurat de tots estava a punt d'acomplir-se, sense que ningú ja mai més tornés a mirar enrere.

En arribar a un encreuament de la carretera morta, observaren les desferres d'una estructura d'alumini. Sorpresos en trobar-se una andròmina allà perduda, s'hi van aproximar encuriosits i en Belter exclamà:

—Guaita el rètol: FRANKFURT SAM!

—En bo d'en Sam, pobre —va afegir en Wilder—. Què se'n devia fer?

—Mal lloc pel negoci, oi?

—Era un somniador, però de quimeres. Pots comptar que deu estar voltant l'espai amb la seva dona Elma, cercant clients.

—No et menjaries un frànkfurt?

—Doncs sí...

—Llàstima —digué en Belter sotjant la immensitat del cel blau.

MANIFEST SPENDER

Soc l'Spender, tripulant de la quarta expedició. Parlo per mi, però també per tants altres que hem intentat impedir que Mart no pateixi com ho ha fet la Terra, que pretenem aturar la colonització d'aquest planeta. La nostra idea és bàsica, però no per això deixa de ser complexa i necessària: deixar a Mart ser el que és, no canviar-lo, alterar-lo, capgirar-lo, adulterar-lo. Que sigui, amb les seves virtuts i defectes. Preocupar-nos de l'imprescindible: viure la vida.

Interrompre la reproducció dels mateixos errors que la humanitat ha comès a la Terra ens situa en contra: del genocidi, de l'espoli, de la desconexió amb la naturalesa, de l'esclavitud, del racisme, de les guerres, de la contaminació, de les lluites entres religions, de la censura, de la misogínia, dels que no entenen les diferències, de la imposició, del capitalisme. Ens situem en contra de la soledat imposada, de l'interès indigne, de la injustícia precària, de la incomprensió racial, de l'ansietat ignorada, de la desesperació ofegada, de la depressió vulnerable, de l'abandonament indiferent, de l'ambició tòxica, de l'agressió sonora, de la fragilitat cristal·lina, de la marginació culpable, de la preocupació desesperant, de l'egoisme propi, de la desigualtat formal, del sentit egocèntric.

És la nostra prioritat conservar aquest planeta tal com és, sense establir noves fàbriques de producció de mentides, ni plantes d'investigació de disfresses i màscares que ens allunyin de qui som.

He observat, mentre albirava les muntanyes del desert, que els marcians encaixen l'art amb la vida i que saben viure en contacte amb la natura, perquè la comprenen. També que saben com combinar la ciència i la religió sense que es neguin l'una a l'altra, més ben al contrari: fent que s'enriqueixin mútuament.

Vull fer que en aquest planeta et sentis còmode tot el temps, que no hakis de fingir un món que no et pertany, que no hakis d'aparentar per encaixar, per agradar, per conviure.

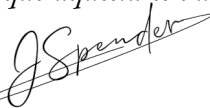
Desitjo construir un món en què no siguis ni un marcià, ni un terrícola, simplement un habitant. Aspiro a ser algú que, quan es lleva al matí, fa el seu camí, i viu com vol, sense pensar el què diran.

He sentit, abans de submergir-me en aquesta atmosfera, que al planeta Terra es parla de llibertat, i de que som persones lliures. Caminem pel carrer, estudiem a l'escola, anem a treballar, passegem el gos... però, realment som lliures? Per què, aleshores, no vivim com volem? O no diem tot el que pensem? O no ens expressem a discreció? I els que vivim, quina classe de llibertat tenim? «Es pot ser lliure sense ser?», em pregunto sovint.

Imagineu un món en el qual no tingueu por ni complexos. Visualitzeu la felicitat i la pau que sentiríeu. Projecteu viure en aquesta realitat.

Jo, Jeff Spender, afirmo que aquesta és l'única vida que paga la pena viure.

Mart, juny del 2001



SUMARI

Prefaci.....	4
La presó invisible.....	5
Manifest Spender.....	19

